

Igaz, vagy hamis kereszténység?

Napjainkban a kereszténységnek nagyon sok arcát láthatjuk, de kérdés, hogy melyik a hamisítvány, és melyik az igazi. Sokan teljesen egyedi módon értelmezik, azt mondják, a saját elképzeléseik szerint keresztények, hívők, vagy vallásosak. Igazából a kezdetektől fogva ugyanez volt a helyzet. Láthatjuk a helyi gyülekezetek problémáit, tévútjait. A korinthusi gyülekezet tagjai vissza-visszamentek régi vallásukba, ahol a nőknek a testükkel kellett szexuális szolgáltatást nyújtani a szertartásokon. Ezért figyelmeztette őket Pál a hozzájuk írt 1.levél 6. fejezetében (9-20). De voltak olyan szolgálók is, akik még a napistennek is mutattak be áldozatokat, miközben keresztény szertartásokat is vezettek. A Jelenések könyve 2. és 3. fejezetében is

gyülekezetekről, azok megpróbáltatásairól és eltévelyedéseiről szól a Biblia. Pál a galáciabeliekhez így írt a levelében (1.6): „Csodálkozom, hogy attól, aki titeket Krisztus kegyelme által elhívott, ily hamar más evangéliumra hajlotok.”

Szóval könnyen el lehet hajolni, tévútra lehet jutni, mivel jelenleg is itt garázdálkodik a megtévesztő, akiről a Jel.12.9 ezt mondja: „És vetteték a nagy sárkány, ama régi kígyó, aki neveztetik ördögnek és sátánnak, **ki mind az egész föld kerektségét elhiteti**, vetteték a földre, és az ő angyalai is övele levettetének.” A 2.Kor.4.3,4-ben ezt olvassuk: „Ha mégis leplezett a mi Evangéliumunk, azoknak leplezett, akik elvesznek: Akikben e világ istene megvakította a hitetlenek elméit, hogy ne lássák a Krisztus dicsőséges Evangéliumának világosságát, aki az Isten képe.” János ev. 8.44-ben pedig hazugnak, a hazugság atyjának nevezi sátánt a Biblia. Ma sátán ('e világ istene') munkája többek között a megtévesztés, félrevezetés, mind a hitetlenek, mind a keresztények irányában. Sajnos elérte azt, hogy a kereszténységet egy ugyanolyan vallássá alacsonyítsa le, mint a világban bármelyik más hamis isten imádatának vallása. Megosztotta a keresztényeket, akik ráadásul saját vallásokat, saját dogmákat, saját egyházakat építettek fel, és idejük jelentős részében egymás ellen harcolnak, egymásra akarják erőltetni saját elképzeléseiket.

Nem azt szeretnénk meghatározni, hogy melyik felekezetnek, egyháznak van igaza, mert - véleményünk szerint - egyik sem jutott el a teljességig (1.Kor.13.12), viszont mindenütt, ahol Jézus Krisztust hirdetik, eljuthatnak maguk a hívők az igazi kereszténységhez.

Nos, akkor mit tegyünk, hogyan jussunk el az igazihoz, illetve hogyan maradjunk meg az igazságban? Első sorban Isten Igéjét kell megvizsgálni, és ha 2 vagy 3 tanúbizonyságot találunk, akkor az ad nekünk támpontot, az ad alapot (Mát.18.16, Ján.8.17). A keresztény szót először Antióchiában használták Jézus követőire (Ap.Csel.11.26). Maga a szó pontosan krisztusit, illetve héberül messiásit jelent. Tertullus nevű ügyvéd Pál apostolt, mint a nazarénusok - a nazareti Jézus követőinek - szektájának fejét említi (Ap.Csel.24.5). Tehát az első keresztények Jézus, a Krisztus (Messiás) követői voltak, egy szekta, amelyik kivált a zsidó vallásból. De az igazi keresztény nem csak követője Krisztusnak, több annál. Amíg Jézus itt volt testben a földön, addig is voltak követői, mégsem voltak keresztények, mert még nem születtek újjá. Az igazi krisztusi (keresztény) az a személy, akiben él a Krisztus. Ez nem egy elméleti, vagy érzelmi dolog, hanem egy tényleges szellemi egyesülés! Ennek alátámasztására keressünk Igéket!

Kol.1.26-27: Tudniillik azt a titkot, mely el volt rejtve ősidők és nemzetségek óta, most pedig kijelentetett az Ő szentjeinek, akikkel az Isten meg akarta ismertetni azt, hogy milyen nagy a pogányok között eme titok dicsőségének gazdagsága, az tudniillik, hogy **a Krisztus tibennetek van**, a dicsőségnek ama reménysége...

1.Kor.6.17: **Aki pedig az Úrral egyesül, egy szellem Ővele.**

Gal.2.20: Krisztussal együtt megfeszítettem. Élek pedig többé nem én, hanem **él bennem a Krisztus**; amely életet pedig most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem és Önmagát adta értem.

Láthatjuk, hogy az igazi keresztény szellemében egyesül Krisztussal, vagyis Krisztus Szellemével. Ezt nevezzük szellemi újjászületésnek, mert Krisztus életével új életre kel a mi halott (élet nélküli) szellemünk

(Efez.2.1). Ez az élet szó a Bibliában görögül 'dzoé'-ként szerepel, ami nem egy emberi életet jelent, hanem azt az isteni fajta örökké tartó életet, ami élete van Istennek és Jézusnak is önmagában (Ján.5.26), azt az életet jelenti, ami minden életnek a forrása. Jézus maga mondta a Ján.14.6-ban: Én vagyok az út, az igazság és az élet (dzoé). Egy test attól él, hogy van benne szellem (Jak.2.26), anélkül halott lenne. Tehát maga az élet a szellem. Krisztus élete az Ő Szelleme, és ha befogadjuk Őt, akkor a szellemünk fogadja be az Ő Szellemét. Ez a szellemi egyesülés, a szellemi újjászületés, amikor a szellemünk azonossá válik az örök élettel, vagyis Krisztussal. Ettől leszünk krisztusiak - olyanok, mint Krisztus -, vagyis keresztények. Ján.14.20: Azon a napon megtudjátok majd ti, hogy én az én Atyámban vagyok, és **ti énbennem, és én tibennetek**.

A Róm.8.1-2 szerint: Nincsen azért immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak (*kik nem test szerint járnak, hanem Szellem szerint*). Mert a **Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye** megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől. Tehát elkezdődik egy teljesen új élet, amikor Krisztussal teljes szellemi egyesülésben és egységben tudunk élni. Igen nagy baj lehet abból, ha valaki egy hagyományosan keresztény vallásos családba születik, esetleg gyerekkorában vízkereszttségben részesül, mert azt gondolhatja, vele minden rendben van. Ha kikerülve a kisgyermek korból nem fogadja be Krisztus Szellemét a saját szellemébe, nem születik újjá, akkor sajnos a pokolba fog jutni (Ján.3.3). Erre mondják, hogy sokan, akik kereszténynek tartják magukat, de csak vallásosak, Bibliával a hónuk alatt masíroznak be a pokolba.

Itt feltehetjük a kérdést, milyen is az igazi keresztény élet? Sokszor mindenféle kereszténynek mondott előírásokat, törvényeket, hagyományokat akarunk betartani, de azok legtöbbször vallásos dogmák, vagy szokások, és nagyrészt semmi közülük Krisztushoz. Pl. egy istentiszteleti rend kialakítása, és hagyománnyá tétele halottá teheti (Krisztus, vagyis élet nélkülivé) az alkalmakat. Az igazi keresztény élet egy aktív kapcsolat a bennünk élő Krisztussal - amikor mindenben Krisztusra támaszkodva, az Ő vezetésében, az Ő erejében, az Ő képességeiben, az Ő szeretetében, az Ő életében élünk. Nem jó viselkedés, nem imádkozás egy távoli Istenhez, nem istentiszteleti alkalomra járás - bár mindezek részei lehetnek, ha a bennünk élő Krisztus így vezet.

Még egy kulcs Igét szeretnénk megemlíteni a Luk.9.24-ből: Mert aki meg akarja menteni az ő életét, elveszti azt; aki pedig elveszti az ő életét énértem, az megmenti azt. Sok keresztény újjászületik, befogadja a Krisztust, mégsem tud élni az Isten által elkészített áldásokban. Miért? Mert meg szeretné tartani a régi életét, és nem akarja, hogy a benne élő Krisztus átvegye az élete felett az irányítást. Ez vagy tudatlanságból, vagy büszkeségből fakad, mert azt gondoljuk, vagyunk azért olyan jók önmagunkban is - legalább is bizonyos területeken -, hogy ne kelljen mindenben segítséget kérni, másra (Krisztusra) támaszkodni, mert az a gyengeség jele. Majd szólunk, ha szükségünk van Istenre. De Isten nem akarja a mi régi (isteni élet nélküli, halott) életünket javíthatni, ezért adott nekünk egy újat! Nem akar szakadt nadrágot foltozni! (Luk.5.36-39) Ő a dicsőségét akarja kinyilvánítani az életünkön (2.Kor.3.17,18). Szeretné, ha teljesen kiábrázolódna bennünk a Krisztus! (Gal.4.19)

Végül ajánljuk tanulmányozni a Filippibelieknek írt levél 3. fejezetét a 7-21 Igéig. Ha valamiben másképp értenénk, Isten azt is ki fogja jelteni - hogyan? - a bennünk élő Krisztus Szelleme által! Minden ettől függ, sikerül-e ráhangolódni a bennünk élő Krisztus Szellemére, a Krisztus szellemi vezetésében tudunk-e élni, vagy sem. Mert Isten mindenkor diadalra tud vezetni bennünket - de csak a Krisztusban (2.Kor.2.14), a győzelmet adja nekünk - a Krisztus által (1.Kor.15.57), és uralkodhatunk az életben - az egy Jézus Krisztus által (Róm.5.17).

